

Skutkové zjištění, nemající oporu v provedeném dokazování

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu ustanovení § 241 odst.3 písm.c) o.s.ř. považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popřípadě poznatků....

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu ustanovení § 241 odst.3 písm.c) o.s.ř. považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popřípadě poznatků, které vyplývaly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování u soudu odvolacího.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 192/2002, ze dne 16.10.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. Z., zastoupeného advokátem, proti žalovanému Ž. B., a.s., o odškodnění pracovního úrazu, vedené u Městského soudu v Brně pod sp.zn. 52 C 15/96, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. dubna 2001 č.j. 13 Co 405/99-119, tak, že rozsudek krajského soudu se s výjimkou výroku, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby na zaplacení náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 113.400,- Kč se 17% úrokem od 11.1.1996 do zaplacení, úroku z prodlení ve výši 17% z částky 48.202,- Kč za dobu od 11.1.1996 do zaplacení a náhrady "školného" ve výši 3.500,- Kč se 17% úrokem od 11.1.1996 do zaplacení, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný na odškodnění pracovního úrazu ze dne 20.7.1993 zaplatil náhradu za bolest ve výši 928,- Kč, náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 171.983,- Kč, náhradu za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti od 20.7.1993 do 19.4.1994 ve výši 2.067,- Kč, náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti za dobu od 20.7.1994 do 31.12.1995 ve výši 48.017,- Kč a náhradu za zaplacené školné v rekvalifikačním kursu ve výši 3.500,- Kč, vše se 17% úrokem od 11.1.1996 do zaplacení, a aby mu od ledna 1996 platil na náhradě za

ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti 3.574,- Kč měsíčně. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že pracovní úraz utrpěl při demontáži plechového přístřešku, kterou prováděl jako vedoucí skupiny spolu s dalšími dvěma spolupracovníky. Žalovaný některé jeho nároky zčásti uspokojil, plnou úhradu však odmítl s tím, že žalobce měl "porušit bezpečnostní předpisy". Žalobce má za to, že žádné "bezpečnostní předpisy" neporušil a že mu proto přísluší odškodnění v plné výši. V průběhu řízení před soudem prvního stupně vzal žalobce žalobu co do částky 40.840,- Kč se 17% úrokem od 11.1.1996 do zaplacení zpět.

Žalovaný namítal, že žalobce při demontáži plechového přístřešku porušil ustanovení § 10 odst.1 vyhlášky č. [324/1990](#) Sb., neboť nedodržel stanovený pracovní postup a pokyny nadřízeného. Žalovaný má za to, že se odpovědnosti za škodu při pracovním úrazu ve smyslu ustanovení § 191 odst.2 písm.a) a c) zák. práce zprostil co do 10%, takže žalobce má nárok na úhradu jen 90% vzniklé škody.

Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 10.3.1999 č.j. 52 C 15/96-82 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci na náhradě za ztížení společenského uplatnění 8.498,- Kč se 17% úrokem od 11.1.1996 do zaplacení, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zaplacení bolestného ve výši 928,- Kč, náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 163.485,- Kč, náhrady za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti od 20.7.1993 do 19.7.1994 ve výši 2.067,- Kč, náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti za dobu od 20.7.1994 do 31.12.1995 ve výši 7.177,- Kč a náhrady "školného" ve výši 3.500,- Kč, vše se 17% úrokem od 11.1.1996, zastavil řízení ohledně částky 40.840,- Kč se 17% úrokem od 11.1.1996 do zaplacení a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z provedených důkazů zjistil, že žalobci, který pracoval u žalovaného od září 1984 do 30.4.1992 jako provozní elektrikář, od 1.5.1992 do 17.9.1992 jako stavební zámečník a poté znovu jako provozní elektrikář, bylo dne 20.7.1993 uloženo, aby spolu s dalšími dvěma spolupracovníky (D. K. a F. F.) připravil a zahájil demontáž plechového přístřešku (vyklizení přístřešku a demontáž oken a dveří). V průběhu prací vydal mistr L. K. pokyn, že v demontáži plechového přístřešku se bude pokračovat po svačině, kdy se dostaví další pracovníci a kdy bude k dispozici žebřík. Žalobce však v rozporu s tímto pokynem pokračoval v práci, provedl demontáž bočních dílů přístřešku, aniž by byla odstraněna střecha, čímž se narušila stabilita stavby, přístřešek se zřítíl a způsobil žalobci zranění. Soud prvního stupně dovedl, že jednání žalobce bylo jednak v rozporu s pokynem mistra, jednak v rozporu "s obvyklým logickým a rozumným chováním", a že se proto žalovaný ve smyslu ustanovení § 191 odst.2 písm.a) a c) zák. práce zprostil odpovědnosti za škodu v rozsahu "minimálně desetiprocentním". "Doplacení 10%" k již vyplaceným náhradám bolestného, ztráty na výdělků po dobu pracovní neschopnosti a ztráty na výdělků po skončení pracovní neschopnosti se tedy žalobce domáhá nedůvodně. Při rozhodování o tom, jaká náleží žalobci náhrada za ztížení společenského uplatnění, soud prvního stupně dospěl k závěru, že částku odpovídající základnímu počtu bodů je třeba podle ustanovení § 6 odst.2 vyhlášky č. [32/1965](#) Sb. (ve znění pozdějších předpisů) zvýšit o 50%. Na náhradě za ztížení společenského uplatnění je žalovaný povinen po odečtení již poskytnutého plnění a 10% "spoluúčasti" žalobce zaplatit částku 8.498,- Kč. Náhradu "školného" na studium na Středním odborném učilišti technickém v oboru podnikání soud prvního stupně žalobci nepřiznal s odůvodněním, že nejde o věcnou škodu a že proto mu náhrada nemůže příslušet.

K odvolání žalobce Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12.4.2001 č.j. 13 Co 405/99-119 rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku změnil tak, že žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci na bolestném 928,- Kč, za ztížení společenského uplatnění 50.085,- Kč a 17% úrok z prodlení z částek 928,- Kč a 1.883,- Kč od 11.1.1996 do zaplacení, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí

žaloby na zaplacení náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 113.400,- Kč se 17% úrokem od 11.1.1996 do zaplacení, úroku z prodlení ve výši 17% z částky 48.202,- Kč za dobu od 11.1.1996 do zaplacení a náhrady "školného" ve výši 3.500,- Kč se 17% úrokem od 11.1.1996 do zaplacení, a zrušil rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby na zaplacení náhrady za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti od 20.7.1993 do 19.7.1994 ve výši 2.067,- Kč a náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti ve výši 7.177,- Kč s příslušenstvím a ve výroku o náhradě nákladů řízení a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud zopakoval důkazy listinami, opakovaně vyslechl žalobce a svědky L. K. a D. K., provedl důkaz návodem - pokyny k montáži montovaného ocelového trubkového přístřešku PTU 6,- a dospěl k závěru, že mistr L. K. dne 20.7.1993 dal žalobci pouze pokyn k demontáži přístřešku za pomoci dvou brigádníků, aniž by mu blíže vysvětlil postup při demontáži, a že "žádný konkrétní pokyn k dalšímu postupu prací, s výjimkou příslibení dodání žebříku a dalších pracovníků, ani upozornění na nevhodnost postupu prováděné demontáže nebo zákaz pokračování v práci nebyl prokázán ze strany mistra ani v době, kdy se mistr dostavil poprvé na místo, kde žalobce s pomocníky demontáž prováděli". Podle odvolacího soudu v době, kdy se mistr L. K. poprvé dostavil na místo demontáže, již byly žalobcem "demontovány dva plechové díly, které tvořily stěny ze vzdálenější strany, a jeden díl ze stěny přední"; uvedený závěr učinil odvolací soud z porovnání výpovědí svědků L. K. a D. K. před orgány policie dne 20.7.1993 s jejich výpověďmi před soudem prvního stupně a před odvolacím soudem, když jako nejvěrohodnější se jeví popis události bezprostředně po úrazu (D. K. popisoval, které díly odnesl spolu s F. F., což muselo být před jeho odesláním mistrem pro lano, a mistr L. K. tedy musel vidět, jak žalobce demontáž provádí). Uvedený skutkový stav odvolací soud vyhodnotil tak, že žalovaný neprokázal, že by se byť jen částečně zprostil odpovědnosti za pracovní úraz žalobce. Žalobce neporušil ustanovení § 10 odst.1 písm. a) vyhlášky č. [324/1990](#) Sb. (žalobce neměl k dispozici informační příručku o montáži a demontáži přístřešku a nebylo prokázáno, že by odpovědný pracovník žalovaného udělil žalobci dostatečně konkrétní pokyny stanovením pracovního postupu při demontáži) a nebylo prokázáno ani to, že by žalobce jednal lehkomyšlně. Žalobce pracoval u žalovaného jako provozní elektrikář, stavba přístřešků a jejich demontáž nebyla jeho běžnou prací u žalovaného a nebylo možné "dovodit nejen kvalifikaci žalobce, ale ani jeho zkušenosti s prováděním prací, při nichž došlo k pracovnímu úrazu". Za škodu způsobenou pracovním úrazem odpovídá žalovaný v plném rozsahu. Odvolací soud proto žalobci přiznal částku 928,- Kč na odškodnění bolesti a 50.085,- Kč na náhradě za ztížení společenského uplatnění, když dospěl k závěru, že u žalobce jsou podmínky ke zvýšení "na trojnásobek nad základní bodové ohodnocení" podle ustanovení § 7 odst.3 vyhlášky č. [32/1965](#) Sb. (ve znění pozdějších předpisů). Ve výroci o náhradě za ztrátu na výdělků rozsudek soudu prvního stupně zrušil s odůvodněním, že "ve spise není dostatek podkladů pro posouzení správnosti výše požadované částky".

Proti rozsudku odvolacího soudu ve výroku, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně změněn, podal žalovaný dovolání. Namítá, že odvolací soud chybně vyhodnotil provedené důkazy. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že žalobci bylo uloženo, aby spolu se dvěma dalšími spolupracovníky připravil a zahájil demontáž plechového přístřešku, a to tím, že nejprve měl být přístřešek vyklizen, poté demontována okna s dveřmi s tím, že během provádění těchto prací vydal mistr příkaz k zastavení prací a nařídil počkat na další pracovníky, kteří přinesou žebřík. Žalobce však jako jediný z celé pracovní skupiny pokyn mistra neuposlechl a pokračoval v demontáži přístřešku, přičemž demontoval spodní boční díly stavby, aniž by byla demontována střecha, v důsledku čehož se přístřešek zřítíl a způsobil žalobci zranění. Podle názoru dovolatele bylo jednání žalobce jednak v rozporu "s danou instrukcí", čímž žalobce porušil ustanovení § 10 odst.1 písm.a) vyhlášky č. [324/1990](#) Sb., jednak v rozporu "s obvyklým a rozumným chováním", neboť žalobce si musel být vzhledem ke svému věku a zkušenostem vědom možného nebezpečí, které mu jeho postupem hrozilo. Dovolatel poukazuje na výsledek šetření Inspektorátu bezpečnosti práce, z něhož vyplynulo, že příčinou úrazu žalobce bylo porušení ustanovení § 10 vyhlášky č. [324/1990](#) Sb., neboť

nedodržel pracovní postup a pokyny nadřízeného. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném výroku zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 - dále jen "o.s.ř." (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu ve výroku, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně změněn, bylo podáno oprávněnou osobou v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání podle ustanovení § 238 odst.1 písm.a) o.s.ř. přípustné, přezkoumal věc bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Vzhledem k tomu, že k úrazu žalobce došlo dne 20.7.1993, je třeba projednávanou věc i v současné době posuzovat podle v té době platných právních předpisů, a to zejména zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoník práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb., č. [98/1987](#) Sb., č. [188/1988](#) Sb., č. [3/1991](#) Sb., č. [297/1991](#) Sb., č. [231/1992](#) Sb., č. [264/1992](#) Sb., č. [590/1992](#) Sb. a č. [37/1993](#) Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31.5.1994 (dále jen "zák. práce").

Podle ustanovení § 190 odst.1 zák. práce došlo-li u pracovníka při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním k poškození na zdraví nebo k jeho smrti úrazem (pracovní úraz), odpovídá za škodu tím vzniklou organizace, u níž by pracovník v době úrazu v pracovním poměru.

Podle ustanovení § 191 odst.2 písm.a) zák. práce se organizace zproští odpovědnosti zčásti, prokáže-li, že postižený pracovník porušil svým zaviněním právní nebo ostatní předpisy nebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ačkoliv s nimi byl řádně seznámen, a že toto porušení bylo jednou z příčin škody.

Podle ustanovení § 191 odst.2 písm.c) zák. práce se organizace zproští odpovědnosti zčásti, prokáže-li, že pracovníku vznikla škoda proto, že si počínal v rozporu s obvyklým způsobem chování tak, že je zřejmé, že ač neporušil právní nebo ostatní předpisy nebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, jednal lehkomyšlně a musel si přitom být vzhledem ke své kvalifikaci a zkušenostem vědom, že si může přivodit újmu na zdraví.

Podle ustanovení § 191 odst.3 zproští-li se organizace odpovědnosti zčásti (odstavec 2), určí se část škody, kterou nese pracovník, podle míry jeho zavinění; v případě uvedeném v odstavci 2 písm.c) uhradí však organizace alespoň jednu třetinu škody.

V projednávané věci bylo z hlediska skutkového stavu v řízení před soudy zjištěno (správnost uvedených zjištění dovolatel nezpochybňuje), že žalobce pracoval u žalovaného od září 1984 s výjimkou krátkého období jako provozní elektrikář. Dne 20.7.1993 mu jeho nadřízený (mistr L. K.) nařídil, aby spolu s dalšími dvěma spolupracovníky (D. K. a F. F.) provedl demontáž Montovaného ocelového trubkového přístřešku PTU 6,-. Žalobce při výkonu této práce utrpěl úraz.

Žalovaný v průběhu řízení tvrdil, že žalobce při demontáži Montovaného ocelového trubkového přístřešku PTU 6,- porušil ustanovení § 10 odst.1 vyhlášky č. [324/1990](#) Sb., neboť nedodržel stanovený pracovní postup a pokyny nadřízeného. Soud prvního stupně dospěl ke skutkovému závěru, že žalobci bylo uloženo, aby spolu s dalšími dvěma spolupracovníky (D. K. a F. F.) připravil a zahájil demontáž plechového přístřešku (vyklizení přístřešku a demontáž oken a dveří), že v průběhu prací vydal mistr L. K. pokyn, že v demontáži přístřešku se bude pokračovat po svačině, kdy se dostaví další pracovníci a kdy bude k dispozici žebřík, že žalobce však v rozporu s tímto pokynem pokračoval v práci, provedl demontáž bočních dílů přístřešku, aniž by byla odstraněna střecha, čímž se narušila stabilita stavby, přístřešek se zřítíl a způsobil žalobci zranění. Odvolací soud oproti tomu po skutkové stránce dovedl, že mistr L. K. dal žalobci pokyn k demontáži přístřešku (za pomoci D. K. a F. F.), aniž by mu blíže vysvětlil postup při demontáži, a že "žádný konkrétní pokyn k dalšímu postupu prací, s výjimkou příslibení dodání žebříku a dalších pracovníků, ani upozornění na nevhodnost postupu prováděné demontáže nebo zákaz pokračování v práci nebyl prokázán ze strany mistra ani v době, kdy se mistr dostavil poprvé na místo, kde žalobce s pomocníky demontáž prováděli"; v této době přitom již byly žalobcem "demontovány dva plechové díly, které tvořily stěny ze vzdálenější strany, a jeden díl ze stěny přední".

Skutkové zjištění o tom, zda mistr L. K. vydal pokyn, že v demontáži přístřešku bude pokračováno po svačině, kdy se dostaví další pracovníci a kdy bude k dispozici žebřík, a že žalobce v rozporu s tímto pokynem pokračoval v práci, má nepochybně význam pro právní posouzení věci. Vydal-li skutečně mistr L. K. uvedený pokyn, šlo o pokyn směřující k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, jehož porušení bylo jednou z příčin škody, která žalobci vznikla následkem pracovního úrazu.

Se závěrem odvolacího soudu, že uvedený pokyn (zákaz pokračování v práci) nebyl prokázán a že mistr L. K. se dostavil na místo demontáže až v době, kdy již byly žalobcem "demontovány dva plechové díly, které tvořily stěny ze vzdálenější strany, a jeden díl ze stěny přední", dovolací soud nesouhlasí, neboť skutková zjištění odvolacího soudu nemají v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu ustanovení § 241 odst.3 písm.c) o.s.ř. považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popřípadě poznatků, které vyplývaly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování u soudu odvolacího.

Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům prisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a

zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné či nezákonné); k důkazům, které byly získány (opatřeny) nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům, získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

Skutkové zjištění o tom, že mistr L. K. se dostavil na místo demontáže přístřešku poprvé až v době, kdy již byly žalobcem "demontovány dva plechové díly, které tvořily stěny ze vzdálenější strany, a jeden díl ze stěny přední", založil odvolací soud - jak uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku - na výpovědích svědků L. K. a D. K. před orgány Policie České republiky ze dne 20.7.1993. Uvedené skutkové zjištění však ve skutečnosti z těchto výpovědí nevyplývá. D. K. sice vypověděl, že "s F. odnesl oba plechové díly ze vzdálenější stěny a pak ještě jeden díl ze stěny přední" a že mistr L. K. pak "poslal F. pro nějaké lano", ale uvedl rovněž, že "ještě předtím se tam ale objevil mistr K., který když viděl, jak demontáž pokračuje, tak Z. řekl, že mu ještě pošle nějaké lidi, kteří mu pomohou". Vzhledem k použité formulaci "ještě předtím se tam ale objevil mistr K." a s přihlédnutím k tomu, že z výpovědi D. K. nevyplývá, kdy F. odešel pro lano (zda ihned poté, co mu to mistr K. nařídil, nebo později), nelze z výpovědi svědka D. K. ze dne 20.7.1993, kterou učinil před orgány Policie České republiky, spolehlivě dovozovat, zda žalobce demontoval uvedené plechové díly před příchodem mistra L. K. nebo až po jeho odchodu. Při hodnocení důkazů navíc odvolací soud pominul výpověď svědka L. K. ze dne 20.7.1993, který mimo jiné uvedl, že na místo demontáže přístřešku přišel kolem 7.30 hod. (asi hodinu poté, co byla demontáž zahájena), a že žalobce v té době "povoloval šrouby u zárubní vrat a oba dva pomocníci mu již pomáhali odnášet demontované díly". Protože z výpovědí L. K. a D. K. ze dne 20.7.1993 nevyplývají bez dalšího potřebné spolehlivé údaje a protože odvolací soud pominul poznatky, které v tomto směru vyšly za řízení najevo, nemá výše uvedené skutkové zjištění odvolacího soudu oporu v provedených důkazech.

Ke skutkové otázce, zda mistr L. K. vydal pokyn, že v demontáži přístřešku bude pokračováno po svačině, kdy se dostaví další pracovníci a kdy bude k dispozici žebřík, a že žalobce v rozporu s tímto pokynem pokračoval v práci, kterou měl soud prvního stupně za prokázanou, odvolací soud - jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku - pouze uvedl, že uvedený pokyn (zákaz pokračování v práci) nebyl prokázán. O tomto pokynu přitom hovořil například svědek L. K. ve své výpovědi před orgány Policie České republiky dne 20.7.1993 a svědek D. K. ve své výpovědi před soudem prvního stupně. Pro nedostatek důvodů nemohl odvolací soud přezkoumat, jak odvolací soud tyto výpovědi hodnotil, jaké stanovisko zaujal k rozporům, které se ve výpovědích uvedených (ale i dalších) svědků vyskytly, a proč odvolací soud k tomuto závěru vůbec dospěl.

Kromě toho, že uvedený závěr odvolacího soudu nelze pro nedostatek důvodů přezkoumat, je třeba odvolacímu soudu vytknout též to, že - dovedil-li, že pokyn mistra L. K. nebyl provedenými důkazy prokázán - neprovedl též výslech svědka F. F., který se podle obsahu spisu podílel spolu se žalobcem a D. K. na demontáži přístřešku a mohl se tedy k rozhodným skutečnostem vyjádřit a jehož výslech byl před soudem prvního stupně navržen. Závěr o tom, že uvedený pokyn nebyl důkazy prokázán, je tedy i předčasný, neboť jej lze v souladu se zákonem učinit, jen jestliže za řízení byly provedeny všechny známé (účastníky označené) důkazy, pomocí kterých mohly být rozhodné skutečnosti objasněny. Dovolací soud k této vadě řízení ve smyslu ustanovení § 242 odst.3 věty druhé o.s.ř. přihlédl, i když nebyla v dovolání uplatněna.

Protože rozsudek odvolacího soudu není v dovoláním napadeném výroku správný, Nejvyšší soud České republiky jej v tomto výroku, jakož i v akcesorickém výroku o zrušení rozsudku soudu prvního stupně zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1 část věty za středníkem a § 243b odst.2 věta první o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)